

РЕШЕНИЕ

№ 5262

гр. София, 26.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 29 състав,
в публично заседание на 20.03.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Красимира Милачкова

при участието на секретаря Петя Кръстева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **5174** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.27, ал.1 от Закона за общинската собственост (ЗОС) във вр. с чл.145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Д. К. С. против заповед № РД-40-19/24.06.2010г. на кмета на Столична община (СО). Ответникът чрез процесуалния си представител оспорва жалбата като неоснователна. Прокурорът намира, че жалбата е основателна и моли да бъде уважена.

След като обсъди доводите на страните и приетите доказателства, съдът в настоящия състав намира следното от фактическа и правна страна.

Жалбата е допустима, като подадена в законоустановения за това срок от лице, което има правен интерес от обжалването. Доводи, аналогични на сега разглежданите, са били заявени от жалбоподателя и в предходно производство по оспорване на заповед № РД-40-108/18.03.2009 г. на кмета на СО. Тази заповед е била отменена с решение № 91/04.01.2010г. по адм. д. № 3091/2009г. на 23 състав на съда в частта, с която е отказано определяне на парично обезщетение за временен строеж „Вулканизатор и магазин за гуми“, изграден в поземлен имот (ПИ) № 10, кв. 215, м. „О. - М.“ (по-нататък – обектът), преписката е изпратена на кмета на СО за произнасяне в тази част, а в останалата част жалбата от същия подател е била отхвърлена. Процесната заповед е постановена в изпълнение на посоченото съдебно решение. Независимо от това, в сега оспорената заповед за първи път е обективизирано волеизявление за отчуждаване на горепосочения обект. Поради това, оспорването следва да бъде разгледано, както е заявено – против заповедта в цялост, относно съществуването на

предпоставките за отчуждаване и относно размера на обезщетението.

Жалбоподателят е собственик на обекта съгласно нотариален акт вх. рег. № 13811/15.06.2000г. на Службата по вписванията. Посочено е в мотивите на процесната заповед и безпротиворечиво се установява от приетите по делото заключения на вещи лица (обсъдени по-долу), че обектът попада в обхвата на влязъл в сила подробен устройствен план (ПУП), предвиждащ реализация на „Дубльор на Ляв В. колектор" - публична общинска собственост, по [улица], в частта ѝ от [улица] до [улица]. ПУП е одобрен със заповед № 523/16.10.1996 г. на главния архитект на С., потвърдена с решение № 85 по т.87 от дневния ред на протокол № 56/06.08.2003г. на Столичния общински съвет. Решението е обявено в Държавен вестник бр.78/02.09.2003г. и не се установява, нито се твърди да е било обжалвано в срок в частта, засягаща обекта, или да е било поискано обявяване на неговата нищожност. Доколкото не е допустим инцидентният контрол на валидността на акта за одобряване на ПУП, доводите в тази насока не следва да се обсъждат. За пълнота на изложението обаче е необходимо да се отбележи, че не се установяват по делото обстоятелства, противоречащи на направената от административния орган констатация за влизане в сила на ПУП относно мероприятиято, за реализацията на който е издадена процесната заповед. С последната обектът се отчуждава за горепосоченото мероприятие, за което е определено обезщетение за жалбоподателя в размер на 61719 лв.

Не следва да се обсъждат и доводите от страна на ответника относно характеристиките на обекта, в т. ч. изграждането му като временен строеж и реда за определяне на обезщетение за него. С горепосоченото решение на 23 състав на съда преписката е изпратена на кмета на СО с указание да определи обезщетение съобразно чл.22, ал.7 ЗОС (в приложимата редакция към ДВ бр.41/02.06.2009г.) и не е допустимо преразглеждане на въпроса, решен с окончателно съдебно решение. По същите съображения, съдът не обсъжда и не взема предвид приетите заключения на вещите лица в частите им, с които са определени оценки извън тези по чл.22, ал.7 ЗОС (в приложимата редакция, както следва и по-нататък). Съгласно последната, След влизане в сила на подробния устройствен план законните строежи и другите подобрения, извършени от собственика на имота при условията и по реда на [чл. 49 от Закона за устройство на територията](#), се заплащат с по-малката стойност от стойността на направените разходи и увеличената стойност на имота.

Съобразно указанията, дадени със същото съдебно решение, административният орган е установил, че на 15.06.2000г. – дата на придобиване на вулканизатора, жалбоподателят е бил със семейно положение – разведен, съответно обектът не представлява съпругеска имуществена общност.

В останалата им част съдът възприема шестте описани по-долу заключения по допуснатите съдебно-технически и оценителни експертизи като обективни, компетентни и безпротиворечиви помежду си; разликите в направените оценки при прилагане на отделните методи са в рамките на субективната преценка на отделните експерти. За всеки от методите съответно са получени резултати, които не се различават помежду си в степен, че да формират извод за противоречие между заключенията.

Според първото заключение, изготвено от С. К., със специалности - инженер по ВиК, геодезист и оценител, с мероприятиято се засягат 69 кв. м. от обекта и размерът на обезщетението за отчуждената част, определен съобразно чл.22, ал.7 ЗОС, е 67800лв.

Според второто заключение, изготвено от О. С., инженер хидротехническо

строителство, за изграждане на колектора са необходими 50 кв. м. от сградата. При изслушването в открито съдебно заседание на 08.06.2011г. вещото лице заявява, че това е засегнатата площ според регулацията, като не е правил оглед на място на обекта. Поради това съдът приема, че посочените от това вещо лице 50 кв. м. представляват площта на кота +0,00, които съответстват на посочените от оценителя в производството пред административния орган, и към които следва да се добавят останалите 19 кв. м. площ от обекта на кота +2,50.

Според третото заключение, изготвено от Г. С. – инженер „Промислено и гражданско строителство – конструкции” и оценител на недвижими имоти, предвиденото отчуждаване е определено като минимално необходимото за реализиране на мероприятията и по начин, че остатъкът от сградата да може да служи по предназначението си. Практически се отчуждава площ 66,14 кв м., обезщетението за което вещото лице определя съобразно чл.22, ал.7 ЗОС първоначално на 64990 лв., а впоследствие с допълнително заключение коригира на 58454лв.

Според четвъртото заключение, изготвено от В. Н., със специалност – земеустройство, отчуждаваната площ е 66,11 кв. м. Засегнатата част от сградата за изпълнение на двете условия – да се реализира мероприятията и сградата да продължи да служи по предназначението си, това вещо лице описва по същия начин, както останалите вещи лица и както е било прието от административния орган – при демонтиране на частта от метална колона „6” до метална колона „4”.

Според петото заключение, изготвено от П. Т. – инженер „Промислено и гражданско строителство – конструкции” и оценител на недвижими имоти, жалбоподателят не е представил документи за извършените от него разходи за построяване на вулканизатора. Според осреднените стойности в практиката, тези разходи са съответно 47161 лв. към м. юни 2010г. и 46450 лв. към м. декември 2012г. Според правилото на чл.22, ал.7 ЗОС за по-ниската стойност, последната следва да бъде приета за размер на обезщетението.

Според шестото заключение, изготвено от вещото лице Ц. А., архитект, площта, на която се извършва отчуждаването, съответства на предвиденото за публична инфраструктура.

По делото е прието и заключение, изготвено от вещото лице М. М., архитект, което според съда в настоящия състав не изяснява конкретни обстоятелства от значение за делото и поради това последният не обсъжда това заключение. За пълнота на изложението и във връзка с констатациите на другите вещи лица относно съществуването на други технически възможности за реализация на улицата и колектора следва да се отбележи, че на първо място тези възможности са въпрос на преценка по целесъобразност при изготвянето на проект за ПУП, а в случая е налице влязъл в сила такъв, който предвижда конкретно мероприятие, което подлежи на изпълнение и административният орган не разполага с правомощието да преценява, възможна ли е друга реализация.

При така установените обстоятелства, единствено оценката по първото заключение превишава размера на обезщетението, определено от административния орган. Останалите оценки по правилото на чл.22, ал.7 ЗОС са по-ниски; при стойност под определената от административния орган, предвид принципа за забрана за влошаване положението на жалбоподателя, съгласно чл.271, ал.1, изр.2 от Гражданския процесуален кодекс във вр. с чл.144 АПК, обезщетението не следва да бъде изменяно. Наред с това, приемането на тези по-ниски стойности от две от вещите лица

мотивират съда в настоящия състав да приеме и, че първата по-висока оценка не обосновава по несъмнен начин увеличение на размера на определеното от административния орган обезщетение. Като прецени в съвкупност всички заключения, съдът приема, че не се установи дължим размер на обезщетението над постановения с оспорения акт.

По изложените съображения и като провери оспорения акт на основание чл.168, ал.1 АПК, съдът намира, че същият е издаден от компетентен орган и в установената форма; при издаването му не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствени правила, заповедта е в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона.

С оглед изхода на спора, разноските по делото остават за жалбоподателя така, както са направени и следва да бъде уважено своевременно направеното от страна на ответника искане за възстановяване на разноските. Установява се по делото общ размер на последните: 440 (четиристотин и четиридесет) лева, от които общо 290 лв. възнаграждения за вещи лица и заявено юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лв. съобразно чл.7, ал.1, т.4 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. К. С., с ЕГН [ЕГН], против заповед № РД-40-19/24.06.2010г. на кмета на Столична община

ОСЪЖДА Д. К. С., с ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична община сумата 440 (четиристотин и четиридесет) лева – разноски по делото.

Решението е окончателно.

Съдия: